

האיש שהורשע במעשה מידמה וסחיטה נפטר כאשר גילה כי נוכל אחר הצליח לרמות אותו

למרות הבטיחה

להסתיר את עברו ולעורר את אמונו של מומחה למירמות כווייסברג. ויינר, גם הוא בן 40, הספיק כבר הרבה בחייו. כפעם הראשונה ישב בבית הסוהר חצי שנה על עבירות של משיכת צ'קים ללא כיסוי. זמן קצר אחרי שיצא מהכלא חזר על עבירותיו ונכלא לתקופה של שלוש שנים. כפסקהדין שכתב או השופט אריה אבן-ארי הוא כינה את ויינר: "סכנה לציבור הסוחרים". נראה כי הסתבכותיו של ויינר הן חולניות. הוא מכור להימורים בפסי ובטוטו. ועל כך הוציא את מרבית כספו. ב-1975 הוכרז ויינר כפושט רגל, ובמשך חמש שנים נשאר כמצבו זה.

ב-1979 הגיש אביו של ויינר בקשה

נאשם ויינר בבית המישפט
המיגרש הוא שלי -

תובעת גיא

— כמו שבית המישפט הוא שלי!

לבית המישפט המחוזי להכריז על בנו כעל פסולדין. זהו הליך מיוחד, שכמעט אין משתמשים בו, אלא כלפי תוליינפיש. בהליך זה מכריז בית המישפט כי אדם בוגר איננו מסוגל לנהל את עסקיו, וממנה לו אפוטרופוס לשם ניהול כל עסקיו. כאשר מוכרו אדם כפסולדין, אסור לו לעשות כל פעולה כלכלית ברכושו, רק אפוטרופוס מוסמך לכך. כאשר ביקש האב להכריז על ויינר כעל פסולדין, הוא נימק זאת בכך שזוהו שנים משתתף בנו בהימורים במפעל-הפייס ובטוטו, בהיקף כספי עצום, ונכנס לחובות כבדים. כפברואר 1981 הכריז עליו השופט חיים פורת כפסולדין, על-פי בקשת אביו. האב מונה אפוטרופוס

וכמה פרטיאישום חמורים, לפני בית המישפט המחוזי בתל-אביב. הוא הורשע בשני פרטים של סחיטה באיומים ובפרט אחד של הרחת עד בחקירה. אולם העונש שהטיל עליו השופט היה קל מאוד. הוא נידון רק לשלושה וחצי חודשי מאסר, שאותם, בעצם, ריצה כבר כעת מעצרו. וייסברג יצא מבית המישפט ישר בחזרה לחנותו.

סבך של מישפטים אורחיים. בינו ובין שותפיו, המשיך להתברר בכתיב מישפט שונים, וגם מישפט פלילי אחד נותר מאותה שרשרת מאורעות. התובעת נורית אחיטוב, מפרקליטות תל-אביב, מנהלת בימים אלה מישפט נגד וייסברג ונגד מי שהיה עורך-דינו או, על מתן שוחר לאיש-מכס.

כאשר נודע לתובעת כי וייסברג נפטר, מחקה את התביעה נגדו. אם קופת-השרצים של וייסברג, בעל-החנות, היתה גדולה וכבדה, הרי גם הקונה התמים, שבא לקנות רדיו-טייפ ושילם עבורו במוזמן, היה כעצמו כעל עבר נכבד. הוא הצליח

איש לא חשד כי היה משהו לא כשר במיקרה. אבל שיחת-טלפון אלמונית למישטרה האשימה את השותפים בכיום הגניבה.

כאשר החלה המישטרה לחקור, היא גילתה סבך של עבירות שבהן היה מעורב וייסברג, שהפליאו אפילו את החוקרים הוותיקים. הם גילו כי שותפיו לעסק ואנשים אחרים נוצלו על-ידו כעבדים. הוא ידע היטב את נקודות התורפה של מכריו והיה מנצל אותן עד תום.

"סכנה לסוחרים"

לאחרים מלקוחותיו היה וייסברג ברג מספק חררים בבתי-מלון ונערות שישעשעו אותם שם. במיקרה אחד ניהל רומן עם אשת שותפו, והקליט אותה במיטה. הוא לא חבל בשום שיטה כדי להשיג את מטרתו הכלכלית. הוא יצר קשרים עם מנהלי בנקים, אנשי-מכס ואנשי מישטרה, כדי לנצלם למטרותיו. בעת סיטוך עיסקי היה וייסברג מאיים על האנשים כי יפגע בהם ובכניי מישפחתם. ב-1979 עמד וייסברג לדין על כמה

מוכר והקונה לעשות רושם טוב איש על רעהו. כל אחד הציג את מעלותיו הטובות והסתיר את מיגרעותיו, וכך קשרו קשרי-מיסחר הדוקים.

הקונה לא ידע כי וייסברג, בעל-החנות המהוגן, המגלגל מיליוני שקלים בחודש, הוא בעצם עבריין שהורשע ואף ישב במאסר על עבירות חמורות מאוד של סחיטה באיומים והרחת עדים.

ב-1976 היה וייסברג שותף בחברה ליבוא חלקי-חשמל. היו לו עוד שלושה שותפים, והם ניהלו עסק גדול. יום אחד, בעת שכל השותפים בילו במסיבת יום-הולדת, נגנבה משאת עמוסה סחורה יקרה של החברה. המשאית נמצאה למחרת כשהיא ריקה. השותפים מיהרו להתלונן על הגניבה במישטרה ובחברת-הביטוח. אחרי בדיקה קצרה קיבלו השותפים מהביטוח סכום של 100 אלף לירות עבור רכושם שנגנב.

ה ממש הרג את יגאל וייסברג לגלות שמישהו הצליח לרמות אותו במיליוני שקלים, אמרו אנשים שהכירו את וייסברג. רבים אחרים הכירו אותו כמי שהסתבך בעצמו בסוף שנות השיכעים בפרשיית מירמה גדולה ומסוככת.

וייסברג לא יכול היה להאמין כי מישהו הצליח לסדר אותו — שהרי הוא, וייסברג, הכיר את כל רדכי המירמה. כבר ליבו ניסה בכל הדרכים לקבל את כספו בחזרה. הוא ביקש, התחנן ואיים. אחר-כך גם נחשד בכך שהניח רימון ליד ביתו של האיש שרימה אותו, אבל שום דבר לא עזר. ליאיר ויינר, האיש שקנה מוייסברג סחורות במיליוני שקלים ולא שילם עבורן, לא היה כסף להחזיר.

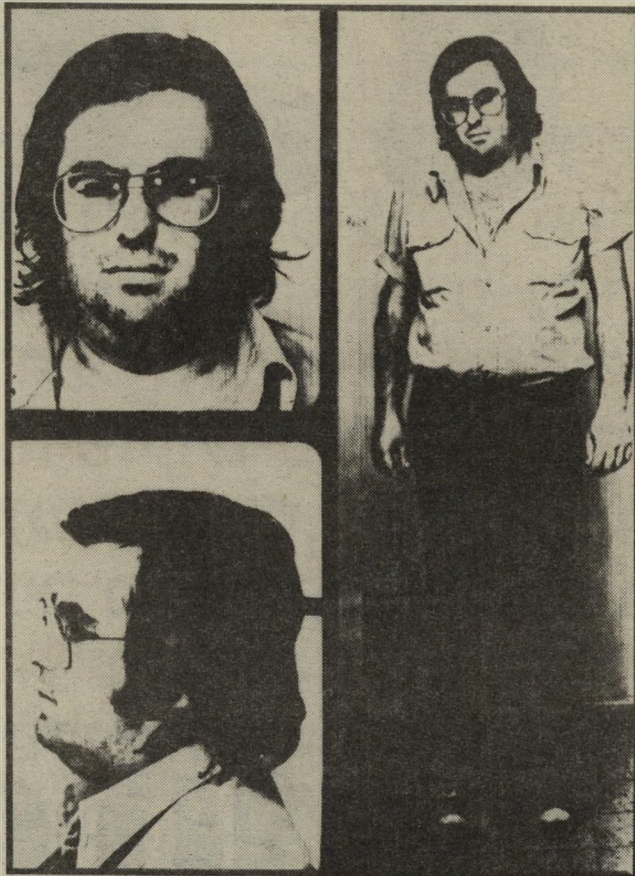
וייסברג נאלץ להתלונן במישטרה. שם התגלה לו כי הוא אחד מני רבים שנפלו ברישתו של ויינר. התובעת, פנינה גיא, הגישה כתב-אישום נגד ויינר על כך שקנה מסוחרים רבים סחורות, בעיקר מוצרי-חשמל, במיליוני שקלים, ולא כיבד את הצ'קים שנתן תמורתם. ויינר כבר האשמות התובעת העלתה על דוכן-העדים את וייסברג, שסיפר לבית המישפט כיצד רימה אותו הנאשם.

השותפים שהיו עבדים

ש עה קלה אחרי שהעיר כבית המישפט, חש וייסברג כאב חד בחזה. הוא מיהר לבית-החולים איכילוב, הקרוב לבית המישפט, ונברך על-ידי הרופאים. אולם, האדם שידע לשכנע כל אדם בענייני-עסקים, לא הצליח לשכנע את הרופאים באמיתות תלונתו. אחרי הבדיקה שלחו אותו הרופאים לביתו. הוא חזר הביתה, ומת שעות ספורות אחר כך, מהתקף-לב. וייסברג מת, ולא זכה לראות את סיומו של המישפט.

פשוט לא יכולתי להאמין שהוא מת כך לפתע. רק שעות ספורות קודם הוא העיד בבית המישפט ופתאום הוא מת. והוא היה אדם צעיר, עוד לא מלאו לו 40! סיפרה פנינה גיא, התובעת במישפט של ויינר.

הגורל חמד לצון כאשר הפגיש בספטמבר 1982 את שני הרמאים הגדולים, וייסברג וויינר. לוייסברג היתה אז חנות למוצרי-חשמל ברמת-גן, ויינר בא לחנות כדי לקנות שם. כפעם הראשונה קנה רדיו-טייפ ושילם במיטב כספו. הוא רכש את אמונו של וייסברג, ששמח לעשות איתו עסקים וקיווה להרוויח היטב בעסקים אלה. בפגישותיהם הראשונות ניסו ה-

קורבן וייסברג בתצלומי-המישטרה
ביקש, התחנן. איים

טבח בבית-המעצר

את כל הדברים הללו לא גילה ויינר לסוחר שממנו קנה מכשירי (המשך בעמוד 60)